

[Dohrmann]

med alt, hvad der er sagt her, ensidigt og med henvisning til en helt uvedkommende lovgivning begynder at indføre restriktioner ved den dansk-tyske landegrænse, hvor han f.eks. henviser, hvis folk har en tromle fyrringsolie med hjem, til motorbrændstof. Jeg har et brev her fra EF-Kommissionen og fra udvalget for forretningsordenen og andragendet, hvorfra jeg ved, at den danske regering har fået en henvendelse i juli måned om at tage denne beslutning op til revision. Mig bekendt har den danske regering ikke svaret endnu. Jeg påtalte det under en debat i Folketinget kort før jul. Dengang sagde skatteministeren, at han aldrig havde fået det brev. Det viste sig så senere, at rent faktisk var det nået frem til ministeriet i juli måned. Det var blot forsvundet i en hel masse andre papirer. Jeg nægter at tro på, at henvendelser fra EF bliver behandlet på den måde, og at de kan forsvinde således. Det kan ikke have sin retlighed.

Det skal selvfølgelig ses i lyset af, at vi havde en folkeafstemning om handelstekniske hindringer. Jeg mener, hvis man er medlem af et fællesskab, er der nogle spilleregler, der skal overholdes, og det skal samtlige lande gøre. Så kan det ikke nytte noget, den danske regering i Bruxelles giver sin tilslutning til, at sådan og sådan er fremgangsmåden, og at man så ensidigt satser på – og det er selvfølgelig, fordi vi har de høje afgifter – en sag, fordi så går tiden så længe, og imens måske skovler nogle millioner kroner ind i kassen. Det synes jeg ikke er særlig tillidvækkende, og jeg synes heller ikke, at det, vi oplever i disse dage, hvor skatteministeren temmelig ensidigt forfølger FDB i forbindelse med grænsehandel, klæder regeringen.

Her er nok noget, som regeringen og også udenrigsministeren skulle prøve at kaste sine øjne på, fordi folks almindelige indstilling til EF, bortset fra de politiske overtoner, der lyder indimellem, vel egentlig er positiv i den forstand, at man accepterer den folkeafstemning, der har fundet sted. Men begynder man med den slags foranstaltninger, hvor man groft og uretmæssigt indfører nogle restriktioner, som skader den almindelige bevægelighed over landegrænserne, så bliver man negativ over for EF, og det kan heller ikke være rimeligt. Derfor klæder det ikke regeringen, og det bør man gøre noget ved og ikke lade skatteministeren optræde i rol-

len som bussemand uden lovhjemmel. Jeg ved, at nogle, der har forsøgt at passere grænsen, og som har bedt om at måtte se den bekendtgørelse eller lov, som skulle hindre den frie passage, er blevet præsenteret for en pressemeddelelse udsendt af Skatteministeriet. Det kan ikke være rimeligt, at man skal begynde at lovgive via pressemeddelelser, så kunne vi lige så godt have en diktator.

I samme forbindelse vil jeg spørge om punkt 2 i den dagsorden, hr. Ivar Nørgaard fremsatte. Der står, »at Danmark fortsat kan føre en selvstændig fordelings- og skattepolitik og afviser harmonisering af moms- og afgiftssatserne«. Har skiftende danske ministre ikke i EF erklæret sig enige i – ganske vist på længere sigt – at i hvert fald afgiftsniveauet skal harmoniseres? Det er vel rent faktisk også derfor, at Danmark gang efter gang har fået forlænget sin todøgnregel og forskellige andre dispensationer. Jeg mener faktisk, at den dagsorden, der her er fremsat, på det punkt strider temmelig meget imod det, skiftende regeringer hidtil har stået for, og også, hvad de har givet udtryk for i EF.

I det hele taget mener jeg, at den skatte- og afgiftspolitik, der bliver ført herhjemme, også er helt i strid med det, EF har erklæret som sin hensigt, og som den danske regering igen har givet sin tilslutning til.

Det er ikke de andre EF-lande, der skaber problemerne, nej, det er danskerne. Hver eneste gang afgiftsniveauet har været ved at være acceptabelt i forhold til grænsehandelen, har vi oplevet, at der er kommet en afgiftsbuket, og situationen, som den tegner sig i dag, er ganske enkelt en katastrofe. Det, man påstår at få ind i afgifter, forsvinder jo ud af landet, det ved alle. Man tør bare ikke gøre noget ved det, og man regner så ud, at det vil koste så og så mange milliarder kroner, uden at tænke på, at hvis man ændrede noget på vort afgiftssystem, så ville det selvfølgelig medføre, at den hjemlige omsætning ville stige, og at det dermed ville betyde nogle flere penge i kassen.

Grænsehandelsproblemet er stort i dag; det er faktisk et af de største problemer, Danmark har.

Min taletid er udløbet, og jeg skal derfor slutte med at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.